

G

BANE KRÓNIKÁK

Harmadik könyv

Vámpírok, pogácsák
és Edmund Herondale

finep
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

B A N E   K R Ó N I K Á K

Harmadik könyv

Vámpírok, pogácsák
és Edmund Herondale

London, 1857

A FRANCIA FORRADALOM IDEJÉN TÖRTÉNT sajnálatos események óta Magnus némi előítélettel viseltetett a vámpírok iránt. Az élőhalottak folyton megölték az ember szolgálait, és veszélybe sodorták az ember majmocskáit. A párizsi klán továbbra is goromba üzeneteket küldözgetett Magnusnak a kis félreértésükkel kapcsolatban. A vámpírok bármilyen valóban élő lénynél tovább voltak képesek dédelgetni a sérelmeiket, és ahányszor csak rosszra fordult a kedvük, megölték valakit, hogy levezessék a feszültséget. Magnus általában jobban érezte magát – hogy úgy mondjuk – kevésbé vérszomjas társaságban.

Arról sem volt könnyű megfélekezni, hogy bizonyos vámpírok időnként a gyilkosságnál is szörnyűbb bűnöket követtek el. Sokat vétettek az elegancia ellen. A halhatatlanok mindig hajlamosak

voltak megfélemezni az idő múlásáról, és ez természetesen nem volt mentség, ha valaki olyan fejfedőt viselt, ami utoljára Napóleon idejében volt divatban.

Mostanra azonban Magnus kezdte gyanítani, hogy egy hangyányit elhamarkodottan bélyegzett meg minden vámpírt.

Lady Camille Belcourt igazán elragadó nő volt, ráadásul öltözködését illetően a legújabb divatot tartotta szem előtt. Ruhájához finom abroncsos szoknya tartozott; a földre omló taft a széke körül hét keskeny fodrot vetett, és azt a benyomást keltette, mintha kéken csillogó habokból kelne ki éppen. Fakó gyöngyre emlékeztető gömbölyű keblét alig fedte valami. Mellének és nyaka ívének tökéletes sápadtságát csak egy fekete bársonyszalag és a sűrű csigákban aláhulló fényes loknik törték meg. Egy aranyszínű fürt válla finom öblében nyugodott, ami Magnus tekintetét ismét a nő...

Valójában minden út Lady Camille kebléhez vezetett vissza.

Csodálatosan megtervezett ruha volt. És csodálatosan megtervezett kebel.

Lady Camille éles szeme vetekedett a lényét meghatározó szépséggel, így azonnal észrevette Magnus elkalandozó tekintetét.

– Abban, ha az ember az éjszaka teremtménye – árulta el bizalmasan a boszorkánymesternek –, az a legszebb, hogy elég, ha kizárólag estélyi ruhákat visel.

– Erre még sosem gondoltam – árulta el lenyűgözve Magnus.

– Természetesen lelkesedem a változatosságért, ezért minden alkalmat megragadok, hogy átöltözzem. Egy kalandos éjszaka során számos alkalom kínálkozik, hogy egy hölgy megszabaduljon

a ruhájától. – Közelebb hajolt, egyik sápadt könyökével megtámaszkodott az árnyvadászok mahagóniasztalán. – Valami azt súgja, hogy ön sem éppen tapasztalatlan a kalandos éjszakákat illetően.

– Hölgyem, az én társaságomban minden éjszaka kaland. Kérem, folytassa értekezését a divatról. Ez az egyik kedvenc témám.

Lady Camille elmosolyodott.

Magnus diszkréten visszafogott hangon folytatta.

– Vagy ha úgy gondolja, esdekelve kérem, folytassa értekezését a vetkőzésről. Ez a legkedvesebb témám mind közül.

Egymás mellett ültek egy hosszú asztalnál az árnyvadászok londoni Intézetében. A konzul, egy búvalbélelt nephilim, aki a megbeszélésen elnökölt, előbb felsorolta azokat a varázslatokat, amiket szerinte a boszorkánymestereknek kedvezményes áron közkinccsé kellett volna tenniük, aztán elővezette, szerinte hogyan kívánatos viselkedniük a vámpíroknak és a vérfarkasoknak. Magnus egyelőre nem hallott olyasmiről, ami ezt az újonnan megkötendő szövetséget hasznossá tette volna az alvilágiak számára, azt ellenben tisztán látta, miért lelkesednek annyira az árnyvadászok, hogy aláírják végre.

Kezdte megbánni, hogy Londonba utazott, és ellátogatott az Intézetbe, mert az árnyvadászok csak pazarolták a drága idejét. A konzul, aki Magnus emlékei szerint a Morgmiaszösz névre hallgatott, érezhetően szenvedélyesen szerelmes volt a saját hangjába.

Bár ami azt illeti, éppen elhallgatott.

Magnus felnézett Camille kebleiről, és a sokkal kevésbé kellemes látványt nyújtó konzullal találta szembe magát. A férfi arcán éppen olyan élesen rajzolódott ki a rosszallás, mint a rúnák vonalai a bőrén.

– Ha ön és a... a vámpírhölgy lennének oly kedvesek, és felhagynának a flörtöléssel – szólalt meg maró gúnnyal a hangjában.

– A flörtöléssel? Pusztán egy kis sikamlós csevejell szórakoztattuk magunkat – felelte sértődötten a boszorkánymester. – Biztosíthatom, hogy ha flörtölni kezdek, azt mindenki észre fogja venni a teremben. Az is észreveszi a flörtölésemet, aki egy kicsit sincsen résen.

Camille felnevetett.

– Milyen ügyes szójáték!

Magnus mintha jelt adott volna a tréfájával; az asztal körül ülő alvilágiakból egyszerre fakadt ki az elégedetlenkedés.

– Mi mást tehetnénk azonkívül, hogy egymással beszélgetünk? – kérdezte a Ralf Scott nevű vérfarkas, akinek élénkzöld szeme és keskeny, határozott arca fanatizmusról, de egyben intelligenciáról is árulkodott. – Három órája vagyunk itt, és egyáltalán nem kaptunk lehetőséget felszólalni! Csak maguk, nephilimek beszéltek!

– Hihetetlen – szólta Arabella, egy ékszer gyanánt kagylóhéjakat viselő bájos sellő. – Felúsztam a Temzén, és beleegyeztem, hogy csigákkal együtt emeljenek ki a vízből, aztán pedig beletegyenek ebbe a nagy akváriumba. És mindezt ezért.

Erős hangjára még Morgmiaszösz is hátrahőkölt. Magnus kíváncsi lett volna, miért van ilyen hosszú nevük az árnyvadászoknak.

A boszorkánymesterek szerettek egy szótagos, elegáns családneveket adni maguknak. A hosszú nevek önteltségről árulkodtak.

– Az ilyen hitvány alakok vegyék megtiszteltetésnek, hogy egyáltalán beengedik őket a londoni Intézetbe! – vicsorogta egy Starkweather névre hallgató, ezüstös hajú árnyvadász. – Az én Intézetembe senkit be nem engednék közületek, kivéve, ha saját kezűleg viszem be a fejeteket egy lándzsára tűzve! Hallgassatok, hadd beszéljenek azok, akik jobbak nálatok!

Igencsak kínos csend következett. Starkweather izzó tekintettel nézett körül, aztán a tekintete elidőzött Camille-on. Nem úgy, mint egy gyönyörű nő esetében szokás, inkább úgy, ahogy egy vádász tekint a falára szánt trófeára. Camille klánvezérére és barátjára, a fakó hajú Alexei de Quincey-re pillantott, de az nem reagált a szótlan könyörgésre. Magnus kinyújtotta a karját, és megfogta a nő kezét.

Camille bőre hűvös volt, de az ujjai éppen az övéi közé illettek. A boszorkánymester észrevette, hogy Ralf Scott feléjük pillant, és elfehéredik. Még fiatalabb volt, mint Magnus gondolta. Hatalmas zöld szemében nem maradhattak rejtve az érzelmei. Camille-t bámulta.

Érdekes, gondolta Magnus, és megjegyezte magának, amit látott.

– Ez a szövetség elvileg a békét hivatott megpecsételni közöttünk – mondta szándékoltan lassan Scott. – Ennek értelmében mindenkinek lehetőséget kell adni, hogy hallassa a hangját. Azt már tudjuk, miért járnak jól az árnyvadászok. Most arra lennék kíváncsi, mi hasznunk lesz ebből a szövetségből nekünk, alvilágiaknak. Helyet kapunk a Tanácsban?

Starkweather fuldokolni kezdett. Egy árnyvadásznő kapkodva felállt.

– Jaj, istenem, a férjem annyira belefeledkezett a beszédébe, hogy elfelejtette frissítővel megkínálni önöket – szólt hangosan.

– Amalia Morgenstern vagyok.

Tényleg, ez az! – gondolta Magnus. *Morgenstern. Rettenetes név.*

– Felajánlhatok önöknek valamit? – folytatta a nő. – Máris csengetek a cselédnek.

– A kutya semmi esetre sem kaphat nyers húst – jelentette ki kuncogva Starkweather. Egy árnyvadász nő a szája elé kapott kézzel próbálta álcázni a nevetését. Ralf Scott sápadtan, mozdulatlanul ült a helyén. Elsősorban ő szorgalmazta, hogy gyűljenek ma össze az alvilágiak, és rajta kívül más vérfarkast nem is lehetett rábeszélteni, hogy eljöjjön. Még saját öccse, Woolsey is távol maradt. Az Intézet lépcsőjén köszönt el Ralftól, és miközben könnyedén hátravetette szőke haját, Magnusra kacsintott. (*Érdekes, gondolta erről is a boszorkánymester.*)

A tündérek határozottan visszautasították a meghívást, a királynőnek egyszerűen nem tetszett az ötlet. A boszorkánymesterek közül egyedül Magnus jelent meg, de Ralfnak őt is csak a Néma Testvérekkel meglévő kapcsolatait felhasználva sikerült előkerítenie. Nem mert reménykedni benne, hogy ez az árnyvadászokkal kötendő béke megteremtésére tett kísérlet sikerrel járhat, és nem örült neki, hogy ez lett a fiú nagy álmából.

– Angliában vagyunk, nemde? – Magnus mosolyogva pillantott a meglehetősen zaklatottnak tűnő Amalia Morgensternre. – Örömmel fogadnék néhány édes pogácsát.

– Ó, nagyon szívesen – felelte a nő. – Tejszínnel természetesen. Magnus Camille-ra nézett.

– A legkedvesebb emlékeim között nem is egy friss tejszín és gyönyörű nők társaságában eltöltött pillanat szerepel.

Magnus élvezte, hogy felbosszanthatja az árnyvadászokat, és úgy tűnt, Camille is szórakoztatónak találja a dolgot. A nő egy pillanatra elégedetten hunyta le zöld szemét, mint a macska, amelyik az imént ette degeszre magát a szóban forgó tejszínnel.

Amalia csengetett.

– Amíg a pogácsára várunk, meghallgathatnák, ami még hátravan Roderick beszédéből.

A hirtelen támadt döbrent csendet az Intézet bejáratánál lévő csengő hangos zaja törte meg.

– Könyörületes Angyal, adj erőt, hogy elviseljem...

Roderick Morgenstern, aki Magnus véleménye szerint megérdemelte, hogy úgy hangozzon a neve, mintha egy kecske kavicokat rágcsálna, elégedetten készülődött, hogy tovább beszéljen. Amalia lopva igyekezett felállni a helyéről – Magnus előre megmondhatta volna neki, hogy az abroncsos szoknya és az észrevétlenség reménytelen párosítás –, és az ajtóhoz sietett, hogy kinyissa.

Hirtelen jó pár fiatal árnyvadász esett be rajta egymás hegyén-hátán, mint a kiskutyák. Amaliának elkerekedett a szeme a csodálkozástól.

– Mi a csuda...?

Bár az árnyvadászok kecsesek voltak, mint az angyalok, csak egyiküknek sikerült legalább némi méltósággal földet érnie. Egy

fiú volt az, vagy tán inkább fiatalember, aki fél térdre ereszkedve kötött ki Amalia előtt, mint a Júlia kezét megkérni készülő Rómeó.

A haja olyan színű volt, mint a tiszta aranyból sajtolt érme, az arcvonásai pedig az éppen ilyen érmékre vésett profilokra emlékeztettek. Az inge összegyűródött valahogy, miközben hallgatóztak, a gallérja félrecsúszott, és felfedte az egyik rúna szélét a fiú fehér bőrén.

Az ifjú árnyvadásznak a szeme volt a legfeltűnőbb: szinte nevetett, egyszerre áradt belőle vidámság és érzékenység. Kék volt, mint a mennyország felett az égbolt, amikor közeledett az est. Olyan kék, hogy az angyalok, akik napközben maguk voltak a megtestesült ártatlanság, kísértésbe estek volna, hogy vétkezzenek, ha meglátják.

– Egy percig sem bírtam tovább ön nélkül, drága, drága Mrs. Morgensternöm! – szolt a fiatalember, megragadva Amalia kezét.
– Sóvárgok ön után!

Megrebegettette hosszú, aranyszínű szempilláit, mire Amalia Morgenstern elpirult, és csak zavartan mosolygott.

Magnus mindig is a fekete haját kedvelte leginkább, most azonban úgy tűnt, vagy a sors kényszerít rá szélesebb látókört, vagy a világ szókéi fogtak össze, és lettek sokkal szebbek hirtelen.

– Elnézést! Bane? – szolt Roderick Morgenstern. – Hallotta, amit mondtam?

– Őszintén sajnálom – felelte udvariasan Magnus. – Egy hihetetlenül vonzó fiatalember lépett be a terembe, és az ön egyetlen szavára sem akaródzott tovább odafigyelnem.

Talán jobban is megfontolhatta volna, mint mond. Az árnyvadászok előjárói, a Klávé képviselői elborzadva meredtek rá, és már a pusztá gondolat is felháborította őket, hogy egy alvilági érdeklődést tanúsíthat valamelyik fiataljuk iránt. A nephilimeknek ráadásul igen határozott véleményük volt a homoszexualitásról és a deviáns viselkedésről, mivel ők maguk legszívesebben csak különféle fegyverekkel hadonásztak, és eközben lenéztek mindenkit, aki az útjukba került.

Camille Magnus iránt támadt érdeklődése mindeközben látóhatólag sokkal intenzívebbé vált, mint korábban. Ide-oda kapkodta a tekintetét a boszorkánymester és az ifjú szőke árnyvadász között, kesztyűje mögé rejtve mosolyát.

– Valóban elbűvölő – súgta oda a boszorkánymesternek.

Amalia kihessegette a teremből az ifjú árnyvadászokat – a szőke fiút, egy nála valamivel idősebb, erős barna hajú és sűrű szemöldökű fiatalembert, és egy sötét szemű, apró madárkára emlékeztető, talán ha három-négy éves kislányt. Utóbbi kérdő tekintettel nézett fel a londoni Intézet vezetőjére, egy Granville Fairchild nevű komor, sötét hajú férfira.

– Apa?

– Menj, Charlotte! Tudod, mi a kötelességed – szólt Fairchild.

A kötelesség mindennél fontosabb, a szeretetnél kiváltképp. Ezt minden harcosnak észben kell tartania, gondolta Magnus.

A kis Charlotte máris kötelességtudó árnyvadásztként eltotyogott.

A boszorkánymestert Camille hangja zökkentette vissza a valóságba.